

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00268 / 21.01.2016
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	FILIPESCU, P. Ion și FUEREA, Augustin. <i>Drept instituțional comunitar european</i> . Ediția a II-a. București: Actami. 1996. In 1998 Academia Română acordă autorilor premiul „Nicolae Titulescu”.
OA	ISAAC, G. <i>Droit communautaire général</i> . Paris: Masson. 1993.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.031:31 - p.091:00	p.119:01 - p.182:53
p.094:01 - p.123:28	p.044:01 - p.067:11
p.129:10 – p.134:06	p.218:10 - p.220:37
p.152:04 – p.161:00	p.067:24 - p.085:12
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioane de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Academician
Prof. Dr. Docent
ION P. FILIPESCU

Doctor
AUGUSTIN FUEREA

DREPT INSTITUȚIONAL COMUNITAR EUROPEAN

Ediția a II-a

Editura *Actami*

București, 1996

se integrează, din momentul publicării sale, în dreptul statelor membre", admite Consiliul de Stat.

b. În ceea ce privește deciziile și directivele adresate statelor membre, acestea cer categoric măsuri naționale de aplicare, dar competența astfel rezervată autorităților naționale este una de executare și în nici un caz una de admitere. Aceste acte beneficiază, ca și ansamblul dreptului comunitar, de aplicabilitate imediată și sunt deci integrate în ordinea juridică a statelor membre, prin simplul efect al publicării lor comunitare. Astfel, jurisdicțiile franceze acceptă aplicarea deciziilor Consiliului fără să ceară publicarea națională, făcând mențiunea expresă că acestea au fost publicate în J.O.C.E. (Cass, crim. 22.10.1970, Rameil D., 1971, 221), sau fără nici o mențiune în legătură cu publicarea (C.E., 3.02.1975, Rabot, A.J.D.A. 1975, 467; 12.10.1979, Syndicat des importateurs de vêtements et produits artisanaux, A.J.D.A., 1980, 95). În același mod, admitând într-o hotărâre de principiu că sarcina verificării compatibilității măsurilor naționale - referitoare la directivele a căror aplicare o asigură - revine judecătorilor naționali, Consiliul de Stat admite în mod necesar și faptul că directiva respectivă face, ca atare, parte din legalitatea a cărei respectare o asigură Consiliul și că, deci, ea cuprinde reglementări de drept integrate în ordinea juridică națională.

c. Nu se pune în nici un fel la îndoială nici aplicabilitatea imediată a *dreptului rezultat din acordurile externe* ale Comunităților: Consiliul de Stat admite că acordurile încheiate de către Consiliul Comunităților (în speță prin "decizie") și publicate de J.O.C.E. sunt prin însăși acest simplu fapt introduse în ordinea juridică națională, fără a mai fi nevoie de ratificare sau de publicare națională (C.E., 12.10.1979, Syndicat des importateurs de vêtements ...)

4. *Aplicabilitatea directă a dreptului comunitar*

Dreptul comunitar nu numai că se integrează automat în ordinea internă a statelor membre, dar el are și capacitatea generală de a completa în mod direct patrimoniul juridic al persoanelor particulare cu noi drepturi și/sau obligații, atât în raporturile lor cu alte persoane, cât și în relațiile lor cu statul căruia îi aparțin.

În mod concret, efectul direct sau aplicabilitatea directă reprezintă "dreptul oricărei persoane de a cere judecătorului să i se aplice tratate, reglementări, directive sau decizii comunitare. Judecătorul are obligația de

a se folosi de aceste texte, oricare ar fi legislația țării căreia îi aparține" (R.LECOURT, L'Europe des juges, Bruylant, Bruxelles, 1976, 248).

Recunoașterea efectului direct înseamnă garantarea statutului juridic al cetățeanului european.

A. Principiul efectului direct al dreptului comunitar

a. Aplicabilitatea directă și dreptul internațional (VERHOEVEN (j), Noțiunea de aplicabilitate directă a dreptului internațional, R.T.D.E., 1980, 243).

Astăzi, puțini mai contestă că tratatele internaționale pot, în mod direct, să acorde drepturi și să impună obligații persoanelor particulare și că ele nu se mai limitează la a produce efecte de drept asupra clasicele subiecte de drept internațional care sunt statele. Dar mult timp a dominat o opinie contrară, așa cum o atestă Curtea internațională de justiție în chestiunea competenței tribunalelor din Dantziq (avizul din 3.03.1928, seria B, nr. 15, 17): "conform unui principiu de drept internațional, bine stabilit, un acord internațional nu poate, ca atare, să creeze, în mod direct, drepturi și obligații pentru persoanele particulare". Totuși, în aceeași problemă Curtea adaugă: "nu se poate contesta că obiectul unui acord internațional poate fi, în intenția părților contractante, adoptarea de către părți a unor anume reglementări care crează drepturi și obligații pentru persoane particulare și care sunt susceptibile de a fi aplicate de către tribunalele naționale". În

consecință a trebuit să se admită de comun acord că tratatele pot, în întregul lor sau în parte, să producă efecte directe în ordinea juridică internă a statelor, procedeu pe care internaționaliștii îl califică, în genere, ca "self-executing" (auto-executoriu). Cu toate acestea marea majoritate a tratatelor internaționale nu au acest caracter: după cum afirmă Curtea internațională de justiție, criteriul decisiv constituindu-l intenția părților contractante și nefiind necesar ca această intenție să fie presupusă, din moment ce este o excepție de la regula dreptului internațional clasic, ea ține de o interpretare strictă. Iată deci că tratatele internaționale obișnuite sunt strict aplicabile numai în mod excepțional și oarecum "cu picătura", și aceasta nu numai pentru că obiectul reglementării de drept public internațional, așa cum se întâmplă tot mai des, penetrează relațiile interne (convenții privind dreptul de stabilire, protecția bunurilor și unităților private ...), intenția părților nu este întotdeauna clară, așa cum se întâmplă, de pildă, cu convențiile de extrădare.

lipsa unei jurisprudențe decisive a Curții superioare, nimic nu ne permite încă să afirmăm că acest scop a fost atins pe deplin.

☆ În Danemarca - tratatul de aderare a fost ratificat prin legea din 11 octombrie 1972, aprobată prin referendum și bazată pe art.20.1 din constituție care, din 1959, afirmă: "competențele cu care sunt investite autoritățile Regatului ... pot fi transferate pe cale legislativă ... autorităților internaționale create în virtutea unui acord încheiat pe bază de reciprocitate cu alte state în vederea promovării cooperării internaționale și a ordinii juridice internaționale". În același mod, în Irlanda o modificare constituțională specifică (al treilea amendament al constituției, 1972), elimina orice posibilitate de conflict între dreptul comunitar și dreptul constituțional: "nici o dispoziție a prezentei constituții nu invalidează reglementările, actele sau măsurile adoptate de către stat și necesare prin obligațiile sale de membru al Comunităților, nici nu împiedică reglementările, actele sau măsurile adoptate de către Comunități sau de instituțiile lor să aibă putere de lege în stat".

☆ În Marea Britanie - a fost nevoie de un text pentru a se deroga de la principiul priorității legii ulterioare, care decurge el însuși din principiul suveranității Parlamentului (acesta nefiind legat printr-o constituție scrisă rigidă, este total liber, inclusiv să modifice ceea ce a hotărât anterior). Dispoziție imediată în dreptul englez, Legea privind Comunitățile europene (European Communities Act, 1972) încearcă să garanteze prioritatea în mod pragmatic mai întâi stipulând că legile ulterioare trebuie să fie interpretate în așa fel încât să fie compatibile cu dreptul comunitar, pornindu-se de la premiza că parlamentul a refuzat derogarea, iar în al doilea rând, obligând pe judecători să respecte "principiile enunțate de către Curtea europeană" și, deci, firește, principiul priorității (este prima decizie prin care o jurisdicție engleză face să prevaleze dreptul comunitar asupra dreptului național ulterior, Aourt of Appeal, Pickstone, R.T.D.E., 1987). Punctul slab al acestei structuri constă, desigur, în faptul că European Communities Act poate fi el însuși abrogat sau poate face obiectul unor derogări anume votate de Parlament.

☆ În fine, în Irlanda și Danemarca, soluționarea unui eventual conflict între lege și dreptul comunitar rămâne incertă, în măsura în care dispozițiile legislative adoptate pentru a facilita aplicarea dreptului

comunitar (European Communities Act, 1972 și Legea privind aderarea Danemarcei la Comunități, din 11 octombrie 1972) sunt, în acest punct, încă și mai puțin explicite decât în Marea Britanie.

În cazul ultimelor trei state, care au aderat, dispozițiile constituționale, chiar dacă nu vizează decât tratatele și organizațiile internaționale în general, autorizează, fără dificultăți, limitările de competențe cerute prin tratatele comunitare și ar trebui să faciliteze recunoașterea efectivă și prioritatea dreptului comunitar.

Articolul 28 al Constituției Greciei, din 1975, autorizează în paragrafele 2 și 3 "transferul de competențe către instituțiile organizațiilor internaționale" ca și "limitările în exercitarea suveranității naționale", pe calea tratatelor, cu condiția ca legea de ratificare să fie adoptată cu o majoritate specială, așa cum s-a și întâmplat. Mai mult decât atât, prioritatea dreptului comunitar față de lege pare să nu fi pus probleme, datorită dispozițiilor articolului 28.1: "reglementările de drept internațional, general acceptate, ca și tratatele internaționale ratificate prin lege și intrate în vigoare conform dispozițiilor lor, fac parte integrantă din dreptul intern grecesc și au autoritate superioară oricărei dispoziții contrare a legii".

În Spania, Constituția din 27 decembrie 1979, afirmă că "o lege organică poate autoriza încheierea de tratate care atribuie unei organizații sau instituții internaționale exercitarea unor competențe derivate din constituție" (art.93), ceea ce face ca tratatul de aderare să poată fi ratificat după autorizarea unei legi organice votate de către membrii Cortes-ului cu majoritate absolută. În același mod, în Portugalia, art.8, paragraful 3 rezultat în urma revizuirii constituționale din 1982 - "normele stabilite de către organele competente ale organizațiilor internaționale, din care și Portugalia face parte, își produc, în mod direct, efectele în ordinea juridică internă dacă acest lucru este precizat în mod expres în tratatele instituite în cauză" - postulează constituționalitatea delegărilor de competență. Chiar această dispoziție, ca și cea care figurează la articolul 96 paragraful 1 din constituția spaniolă - și care, fără să afirme prioritatea tratatelor față de legile ulterioare, se pretează la o astfel de interpretare, ar trebui să faciliteze misiunea jurisdicțiilor confruntate cu exigențele Curții de justiție în problema priorității dreptului comunitar.

Preț 10000 lei

ISBN 973-97600-7-4